Horváth Péter

Kutyaszótár

Cincili szerint a világ

G

Gabi 1.

– Én egy rendes ember vagyok! – fakadt ki Gabi, amikor elkezdtük felolvasni neki a róla szóló szócikkünket.

– Persze, hogy az vagy! – csóváltam a farkam.

– Az nem lep meg, hogy a férjem szerint elviselhetetlen perszóna vagyok, csak mert négy napja nem ölelkeztem vele, de ...

– Öt napja! – szólt közbe Péter.

– Négy vagy öt, az teljesen mindegy. De hogy te, Cincili...

– Hat napja – mondtam.

– Mit ugatsz?!

Lesütöttem a szemem.

– Hat napja nem szerelmeskedtetek.

– És neked ehhez mi közöd van?! – csattant fel.

– Semmi – vallottam be.

– Hát akkor?!

– Nem vagy perszóna – mondtam. – Ilyet nem írt egyikünk se.

– Szó szerint talán nem. De lényegileg...

– Mi az a lényeg? – kérdeztem, csak hogy kizökkentsem, mielőtt még jobban belehergelné magát a veszekedősdibe, de nem lehetett.

– Mikor nem vittelek sétálni időben? – nézett rám villámló szemmel.

– Hát... – Péterre sandítottam, hogy segítsen, de nem szólalt meg.

– Elfelejtettem talán egyszer is vitaminporokat keverni a kajádba?

– Azt nem, de...

– Nem fésüllek minden átkozott nap? Nem kefélem ki a bundádból a sok szart, amit folyton összeszedsz a kutyafuttatóban, hiába mondtam nektek tízezerszer, hogy ne menjetek oda, ahol mindenféle gondozatlan korcsok nyargalásznak?

– Azt tényleg mondtad, de...

– Nem kenegetem drága krémmel a tappancsaidat, nehogy kirepedjenek?

– De igen.

– Hát akkor?!

– Igazad van – morogtam. – Bocsánatot kérek.

– Á! – legyintett. – Mindegy. Hálátlanok vagytok mindketten.

– Nem erről van szó – szólalt meg Péter.

– Hanem mi a vénistenről?!

– Ezt talán mégse a kutya előtt beszéljük meg.

– Milyen tapintatos lettél egyszerre!

– Kérlek!

– Azt bezzeg gondolkodás nélkül ország-világ elé tárod, hogy az átkozott klimax miatt hőhullámok gyötörnek, kiráz a hideg és extrázik a szívem, a vérnyomástól szétrobban a fejem, nincs étvágyam, mégis egyfolytában hízom...

– Dehogy hízol! – szóltam. – Gyönyörű vagy!

Péter átvette a szót.

– Te vagy a legszebb, legokosabb, legérzékenyebb...

– Hiába hablatyoltok nekem. Nem vagyok vak. Látom magamat a tükörben. Már csak felöltözve nézek ki valahogy. De a combom, a hasam, a fenekem... Mindegy. Holnaptól tornászni fogok és szobabiciklizek.

– Persze – mondta Péter. – Jól van.

– Ne vigyorogj! Én is tudom, hogy évek óta fogadkozom, aztán... Legfeljebb két napig vagyok rá képes. De akkor is ocsmány dolog tőletek, hogy a gyengeségeimet kibeszélitek.

– Én erről egy árva szót se írtam.

– Még szép, hogy nem!

– Azt írtuk Fügével, hogy a királynőnk vagy.

– Igen? És az mit jelent?

– A királynő a legerősebb bábú a sakkban –, kezdtem volna magyarázni a szó értelmét neki, de szinte azonnal rám förmedt.

– Te ebbe most ne szólj bele, Füge! És ne tegyél úgy, mintha hülye volnál, vagy engem néznél annak! Nagyon jól tudom, hogy a királynő mit jelent! Elég királynőt játszottam, megjegyzem sikerrel. Voltam Gertrudis, akit Bánk bán aljasul legyilkol, csak mert a nő szereti az öccsét, aki vér a véréből, és nem olyan birkaszagú, műveletlen prosztó, mint a magyar urak. Voltam angliai Erzsébet is, aki a hazája érdekeit szem előtt tartva kénytelen lefejeztetni Stuart Máriát... Igenis kénytelen, aminek semmi köze a féltékenységhez, nagyravágyáshoz, vagy egyéb ilyesmihez. Voltam Éj Királynője a Csongor és Tündében, minden kritika azt írta rólam, hogy... És igen, játszottam Lady Macbethet is, aki a tehetetlen, tutyimutyi férjéből királyt farag, csak mert annyira szereti, hogy majd belehasad a szíve, és képtelen belenyugodni, hogy a férje a nem kapja meg a társadalomtól azt a rangot és tiszteletet, amit megérdemelne. Persze nagyon is jól

tudom, hogy ti nem az ilyen szenvedélyesen lemondó, már-már öngyilkos odaadásra céloztatok, amikor engem lekirálynőztetek, hanem önfejűnek és akaratosnak gondoltok, csak mert mindenre hajlandó vagyok és mindent elkövetek, hogy nektek jobb legyen! Igen! Nem azért tiltom meg, hogy Cincilit a térre hurcolásszad, mert gonosz vagyok, hanem mert belepusztulnék, ha ott baja esne! És tőled se azért követelem, hogy minden nap zuhanyozz, és moss fogat naponta kétszer, hogy kínozzalak, és nem ezért nem engedem, hogy mindent összezabálj, mert sajnálom tőled a véres húsaidat, hanem mert az életemnél is jobban szeretlek, és vigyázni próbálok rád, hogy még sok éven át egészséges maradj nekem!

– Remek! – mondta Péter. – Fügét is megtanítom majd tapsolni.

– Jól van. Szervusztok örökre. Én most világgá megyek.

Ugrottam volna, hogy megállítsam, de orromra csapta a hálószobaajtót. A fürdőszoba felé indultam, hogy arról vágjak elé, de Péter rám szólt.

– Marad!

Rohanni akartam, de a lábam lefékezett.

– Épp ez az, hogy nem marad! – ugattam. – Nem hallod, hogy már a bejárati ajtót nyitja?

– Nem baj. Hadd menjen.

– De hát világgá megy, és nem jön haza többet.

– Dehogynem.

– Akkor miért mondta?

– Mert szeret minket.

Pislogtam, mint a béka a miskolci kocsonyában.

– Akkor miért nem szerelmeskedik veled? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte.

Nehéz kimondani bizonyos igazságokat.

Mégis kimondtam.

– Talán már nem szeret.

Erre felnevetett.

– Hülye vagy te, csak nem forogsz, Füge!

– Az igazság néha fájdalmas – feleltem. – Nagyon sok szerelmest láttam a tévében. Folyton nyalakodtak és nagyokat keféltek.

– Azok nem igazi szerelmesek, hanem színészek, te lüke.

– Gabi is színész, nem?

Felsóhajtott.

– Igen, méghozzá remek. Sajnos – tette hozzá.

– Miért sajnos? – kérdeztem.

– Mindegy, úgyse érted.

– Azért csak próbáld meg.

– Tudod, a színészeknek szükségük van az állandó, pozitív visszajelzésre. Összeomlanak, ha nem kapják meg. Ráadásul mindent megjegyeznek. Elég egy rosszul fogalmazott félmondat, ami nem dicséri eléggé őket, azt sosem felejtik el, és nem bocsátanak meg érte.

– Nem tudom, így van-e – feleltem –, de azt még mindig nem értem, mi köze van ennek ahhoz, hogy a Gabi remek.

– Az, hogy őrült tehetséges! És ebben a mondatban mind a két utolsó szó egyformán fontos.

– Te is őrült vagy, nem? Nem te mondtad, hogy mind bolondok vagyunk a magunk módján?

– Jól van, te, nagyokos, gyere, iszunk egy páleszt, aztán átnézzük a számítógépben, hogy mit írtunk róla, amin ennyire megsértődhetett.

– Én nem ihatok pálinkát! – méltatlankodtam. – És neked se szabadna.

– Ugyan miért nem?

– Mert Gabi szerint árt az epédnek.

– Nem kell tudnia róla, úgyhogy ne pofázd el.

– Úgyis megérzi, ha büdös leszel tőle.

– Mire megjön, fogat mosok kétszer.

Nem szeretem, ha pálinkát iszik. Hebrencs lesz tőle, és makacs, mint egy öszvér. De hál' istennek csak egy kis kupicával ivott, a jobbikból, amit a Kutasi Jóska nevű barátjától kapott, aki azt mondta neki, hogyha minden reggel iszik egy kortyot, kutya baja sem lesz.

– Ne hallgass te másra! – nevetett rá az a csupa szakáll, csupa szív ember, amikor a pálinkát hozta. – Nem vagy te egy falhoz vert lófasz!

Felhajtotta a pálinkát, én ittam hét korty vizet, aztán leültünk a munkaodujában a számítógéphez.

– „Gé, mint Gabi – olvasta hangosan. – Ő a mi falkánk királynője." Tessék. Ezen ugyan miért sértődött meg?

– Talán a falka szót javítsuk családra! – javasoltam.

– Miért? Nem mindegy?

– Mindegy, de...

– De mi?

– Ő mégse falkakutya. Csak tiszteletbeli, nem?

– Jó, igazad van. Nem bánom, legyen. „Gabi a mi családunk királynője."

– Mindjárt jobban hangzik – bólintottam. – Olvasd tovább, kérlek.

– „Nagy hatalma van, mint minden királynőnek – olvasta. – Ha jót akarunk neki, és főleg magunknak, mindent rá kell hagyni."

– Ez mit jelent pontosan?

– Mindegy, nem érdekes.

– De, de! – erősködtem. – Szerintem itt van a kutya elásva. Én nem is ezt diktáltam neked, hanem azt, hogy szeretünk szót fogadni neki.

– Ez nagyjából ugyanaz.

– Emlékeim szerint a ráhagyás mást jelent.

– Csak nem te fogsz írni tanítani engem?

– Nem, persze, hogy nem! – hízelegtem, fejemet a térdéhez dörgölve. – Te vagy a mesterem! De a ráhagyás azt is jelenti, hogy ráhagyjuk például minden vagyonunkat.

– Na és?

– Csakhogy nekünk semmink nincsen szinte. Én boldogan ráhagyom a zöld gumikígyómat, mind a két labdámat meg főleg a kabátjaimat, de te mit hagynál rá? Csak az autó a tied meg a számítógéped. Az orvos azt tanácsolta neki, hogy fél évig ne vezessen, a számítógéped titkos jelszavát nem tudja, a te ruháidat se tudná hordani...

– Nem a vagyonunkat hagyjuk rá, nagyokos!

– Hanem azt, hogy mondjon, amit akar?

– Igen.

– Hát ez elég sértő, mert implicite azt jelenti, hogy...

– Honnan szedsz te ilyen hülye szavakat, hogy implicite?

– A tévében hallottam.

– Mondtam, hogy ne bámuld örökké a tévét.

– Nem is nézem. Gabi nézi folyton, én csak fekszem mellette a nagy hencseren, a szemem be van csukva, ahogy kérted, de a fülemet nem tudom behunyni!

– Jól van...

– Nincs jól! – vakkantottam. – Én is tudom, hogy nem tesz jót neki, hogy mindig azokat a szörnyű gyilkosságokat bámulja, meg a borzasztó betegségeket, vagy a Kétszáz kiló fölött című szörnyűséget, aztán elképzeli, milyen volna, ha ő is sorozatgyilkos vagy kétszáz kiló lenne... Ettől rosszkedve lesz, és talán ezért nem akar lefeküdni veled.

– Na, igen. A tévé bizonyítottan pusztítja az agysejteket.

– Te meg hülye sorozatkkal égted az agyad, vagy kártyázol a neten, amíg ő azt hiszi, hogy azért nem vagy mellette, mert dolgozol a számítógépeden.

– Ne keverjük össze a szezont a fazonnal! Én azért nézek sorozatokat, mert dramaturg vagyok, és tisztában kell lennem a legújabb történetmesélési trendekkel. Az ulti meg észjáték, kombinatorika, fejleszti az agyam! Nem fölösleges időpocsékolás, mint amit ő művel tévézés közben, hogy előre gyártott rajzokat színez a telefonján.

– Nagyon szépen színez!

– Mondod te, aki nem is látsz színeket.

– Te viszont megnézhetnéd néha. Megdicsérhetnéd, és beszélgetnél vele.

– Ő mindig csak magáról beszél.

– Mert problémái vannak az öregedéssel.

– Na és? Kinek nincsenek? Nekem is vannak! És jogosabbak! Ő csak ötvenhárom éves, én hetvenkettő múltam, mégse elemzem örökké magamat!

– Jó, de te író vagy. Azt mondtad nekem, hogy az alkotóművészet voltaképpen folyamatos önterápia.

– Hagyjuk.

– Jó, akkor most azt a bekezdést olvasd, amiben leírjuk, hogy milyen nagyszerű színésznő, meg milyen jó anya, meg hogy mennyire szeret bennünket.

– Az nincs benne.

– Dehogy nincs! Hosszan diktáltam neked.

– Igen, emlékszem, de az bekezdés később ki lett húzva.

– Miért lett kihúzva?

– A terjedelem miatt.

– Milyen terjedelem?

– Túl hosszú volt a szöveg. Muszáj volt kurtítanom rajta, hogy beférjen az ÉS-be.

–Milyen ésbe?

– Az egy irodalmi újság, ahol néha megjelenek. A szerkesztő azt mondta, hogy tőlem nem tud lehozni ezerkétszáz *n*-nél hosszabb szöveget.

– De hát mi nem szöveget írunk, hanem regényfejezetet!

– A regény is csak szöveg.

– Akkor végül mennyi maradt a Gabiból?

– Az, amit felolvastam.

– Két mondat?

– Igen, mert kellett a hely a gendernek. Az is g betűs, nem?

– Nem tudom, mit jelent.

– Dehogynem tudod. Hiszen te mesélted.

– Nem emlékszem.

– Akkor hasalj le kényelmesen, és felolvasom neked.

(A hiányzó szakaszt majd az ÉS-ben olvashatjátok.)

Gabi 2.

Felolvasás közben annyi cigarettát szívott el, hogy attól még én is elszédültem.

– Na? – kérdezte. – Milyen?

– Miért vágattátok ki a méhem és a petefészkem?

– Ez bonyolult, Füge. Mindannyiunk közös érdekében.

Éppen firtatni akartam, hogy melyikünknek milyen érdeke fűződhet ahhoz, hogy nekem ne lehessenek porontyaim, amikor zörgött a zár, és nyílt az előszobaajtó.

– Gabi! Gabi! – ugrottam fel.

– Marad! – parancsolt rám Péter.

– De hát megérkezett! Nem lett öngyilkos!

– Nem megmondtam?

– Hahó, drága falka! – csilingelt Gabi az előszobában.

– Gyere már! – böködtem Péter térdét az orrommal. – Jókedve van! Hallod?

– Jól van – mondta. – Mehetsz.

Kivágtattam az előszobába, és Gabi nyakába ugrottam.

– Na, na, feldöntesz! – nevetett. – Inkább nézd meg, hogy milyen királynői ajándékot hoztam nektek!

Hatalmas, sárga, ruhaszagú papírtáska volt nála.

– Nem kell új kabát! – ugattam. – Bocs! – húztam be a farkam. – Nem úgy értettem...

– Tudom, hogy nem szereted a kabátjaidat! – Könyékig kotort a papírtáskába. – Tessék! Ezt vettem neked!

Egy vadonatúj, kék kislabda volt nála! Éppen olyan, mint amilyet a múlt héten vesztettünk el Péterrel.

– Köszönöm!

Fogam közé kaptam, berohantam vele Péter munkaodújába.

– Nézd, mit kaptam tőle!

– Szuper – mondta Péter, de nem lelkesedett.

– Neked is hozott valamit! – mondtam. – Egy hatalmas papírzacskóban van!

– Hatalmas zacskóban?

– Uhum! Gyere, nézzük meg! – Kicsit ösztökélnem kellett, de végül követett.

– Szia, drágám! – ragyogott rá a mi királynőnk, és szájon csókolta. – Nézd, mit vettem neked! – Megint beletúrt a sárga tasakjába. – Tessék!

Egy szuper sapka volt az, épp olyan, mint amilyet a labdával együtt vesztettünk el a Hajógyári Szigeten, versenyfutás közben. (Megjegyzem, én nyertem.)

– Tudom, hogy mennyire szeretted azt a sapkát, drágám! Vedd csak fel! Olyan szexis vagy benne, hogy mindjárt pisilnem kell.

Sajnos tudtam, hogy ez mit jelent. Ki leszek zárva a hálószobából kilenc percre.

Péter is tudta, hiába tett úgy, mintha nem.

Királynőnk virgoncan tért vissza a mellékhelyiségből.

– Megint mellé pisiltél! – nevetett Péterre. – De feltöröltem.

Térült fordult, mint egy prímabalerina.

– Magamnak is vettem egy apróságot, ha már el kellett mennem. Várjatok itt, amíg felveszem! – Berongyolt a papírtáskával a nagyszobába, de az ajtót nem csukta be. – Ne lessetek! – Seperc alatt újra megjelent, egy ragyogó, napsárga szettben. A szett azt jelenti, hogy két részből áll, egy szoknyából és egy ingből. Akár a nyári nap, úgy ragyogott benne. – Na, hogy tetszik? Ráadásul le volt értékelve!

– Menyire? – kérdezte sötéten Péter.

– Jaj, itt hátul össze van akadva! Nem érem el. Segítesz levenni? – sandított Péterre. – De vigyázva, drágám, ne siesd el! Te nem, Cincili, te most kint maradsz! – Behátrált a nagyszobába. Péter meg, mintha láthatatlan póráz húzta volna, követte.

Becsukták az ajtót.

Már rég eltelt kilenc perc, de az ajtó még jó ideig nem nyílt ki újra.

Gabi 3.

Kétszer kilenc perc után már sejtettem, hogy baj van.

Saját állítása szerint Péter fiatalon nagy csődőr volt, kész lepedőakrobata, de ma már az ereje jelentősen csappan. Nem épen emiatt jár body building klubba, hanem mert kapaszkodás nélkül nem tud lábra állni ültéből a metrón, és hajónkban is láttam, hogy nem túl fürge, és a kitartása se végtelen. De hát, ahogy az öreg színjátszó bőrű agár mondta a kutyafuttatóban, az igazi vonzalomnak semmi köze nincs az előítéletekhez, így hát azt se hiszem, hogy a percek száma volna az öröm fokmérője. Erről a dologról nincs saját tapasztalatom, és Gabi egyszer célzott rá, hogy nem is lehet, mert a kutyák szerelmi élete csak fájdalommal jár, és nem szerez olyan örömöt, mint az övéké az embereknek. De azért megkérdem majd erről a szellemeinket, ha újra meglátogatnak. Nekik már nemigen számíthat, hogy mit tudok meg róluk, és esetleg miket íratok majd Péterrel a közös szótárregényünkbe, tehát minden zavar vagy szégyenérzet nélkül még egy ilyen dologban is őszinték lehetnek.

Vagy nem?

Húsz perc után se jöttek elő a hálószobából, hogy egymás fenekét csapkodva lezuhanyozzanak, így hát rosszat sejtve belopakodtam a

fürdőszobába, hogy ne csak a fülemmel, de egész testemmel a hálószoba-ajtóhoz simuljak, és átjárjanak a bentről kiszűrődő hangok. Ha csiklandós nevetést, vagy zavarba ejtően intim neszeket hallottam volna, rögtön elhúzok onnan, vissza az előszobai helyemre, de hüppögést hallottam, és az a hüppögés átjárta az egész testemet, és fájdalmasan visszhangzott a szívemben.

Gabi sírt.

És Péter nem csitította.